

1

‘Het is, kortom, het besef dat ik nu aan de beurt ben,’ besloot Merel Stevens haar betoog. Ze peilde het gezicht van haar vriendin Mirjam. Hun aanvankelijk luchtige gespreksonderwerp was ernst geworden. Gaandeweg was er in Merel een soort vastberadenheid gegroeid. Dat ze al die vage gevoelens nu pas begreep! Dat kwam er ook van als je ze gemakzuchtig niet ordende.

Mirjam snapte het wel. Tegelijk had haar gezicht een kritische uitdrukking.

‘Het is wel logisch, Merel,’ zei ze. ‘Je hebt je evenwicht hervonden. De kinderen zijn de deur uit. Je hebt eindelijk armslag. Je wilt wel eens wat. Tot zover akkoord. Maar waarom het nachtleven in? Waarom parachutespringen? Waarom in je eentje door New York sjouwen? Waarom een fietstocht in...’

‘Het zijn maar voorbeelden, Mirjam!’ verdedigde Merel zich. ‘Ik noemde lukraak dingen die me machtig lijken om te doen. Wat verwerkelijkt zal worden is punt twee.’

Mirjam knikte.

‘Maar dan nog, waarom wil je dat allemaal in je eentje doen? Me dunkt, je bent vaak genoeg alleen. Zelfs in je werk ben je solist. Ook dan moet je overal alleen op af.’

‘Dat ligt anders. Dan ben ik objectief toeschouwer met een opdracht en geen medespelende. Dat maakt

nogal wat uit! Nu gaat het me om het beleven, het ondergaan. Dat gebeurt pas als je op jezelf bent aangewezen.'

Mirjam knikte peinzend. Ze begreep best dat haar beste vriendin nu ze de vijftig naderde de drang voelde tot nieuwe dingen en verandering. Ze hoefde niet meer voor haar drie kinderen te zorgen. Als freelance verslaggeefster van de provinciale krant kende ze geen vaste werk- en vakantietijden. En hoewel ze niet rijk was, kon ze zich wel wat permitteren. Maar parachutespringen, een fietstocht door Toscane, sjouwen door New York... en dat allemaal alleen. Waarom zocht ze voor die nieuwe levensfase niet gewoon een aardige vent, dan kwamen de leuke dingen toch vanzelf?

Mirjam wist maar al te goed wat het antwoord op die vraag was, en daarom stelde ze hem niet. Kortgeleden hadden ze er nog over gediscussieerd. Merel zou intussen heus geen ander standpunt hebben.

'Ach, Mirjam, het heeft ook te maken met het gevoel dat het nu nog kan,' zei Merel met een lach. 'Ik ben nu gezond en energiek. Ik wil voorkomen dat ik later spijt zal hebben dat ik allerlei grappige, spannende of verrassende dingen ben misgelopen. Wie weet heb ik daarnet het wiel opnieuw uitgevonden en ben ik me bewust geworden van een doodgewoon midlife-gevoel. Misschien gaat het net als de puberteit vanzelf voorbij. Iets anders. Ik krijg trek. Zullen we als vanouds het beroemde broodje parmaham nemen?'

'Prima. En een glas witte wijn?'

‘Eigenlijk niet. Ik moet voor een opdracht om halfdrie in de evenementenhal zijn bij een voorlichtingsmiddag voor ouderen. Ach, doe toch maar, zo vaak zitten we niet meer hier, bij Plato.’

Ze bestelden en kletsten door over de gewone dingen. Twee vrouwen van tegen de vijftig, voor jongeren oud en voor ouderen jong. Ze hadden zoals altijd gespreksstof te over.

De wijn werd gebracht. Ze toostten.

‘Op je toekomstplannen,’ zei Mirjam.

Merels felblauwe ogen fonkelden boven haar glas. Ze krabbelde in haar haar toen ze haar glas neerzette en schoot in de lach.

‘Nu ik mijn ideeën heb uitgesproken móet ik ze wel gaan uitvoeren, Mirjam. Anders ben ik maar een praatjesmaker.’

De broodjes werden gebracht. Het was druk in de zaak, jong en oud kwam er graag lunchen. Het was een ontmoetingsplek voor velen.

Een groepje krantenmensen ging aan het laatste vrije tafeltje zitten, schuin achter de twee vrouwen. Merel had halfomgedraaid even contact met ze. Mirjam keek toe. Er was een redacteur bij waarmee haar vriendin geregeld te maken had en die ze vaker bij Plato troffen. Ze schenen elkaar van hun schooltijd te kennen; hij was een jaar of wat geleden uit de Verenigde Staten teruggekeerd naar het stadje van zijn jeugd. Merel was spaarzaam in haar mededelingen over de man; in tegenstelling tot andere vrouwen uit Mirjams kring was hij voor Merel geen interessant onderwerp.

Daar dacht Mirjam anders over. Die man had iets te vertellen! Zijn buitenlandse jaren gaven hem in haar ogen iets speciaals. Het was voor haar duidelijk dat hij meer in Merel zag dan een collega, hoe Merel dat ook tegensprak. Ook nu zocht hij haar aandacht. Hij probeerde haar over te halen ergens mee naartoe te gaan. Mirjam schudde onwillekeurig haar hoofd. Ze wenste dat haar vriendin kon openstaan voor zo'n aardige vent als die Frits Bakker. Hij was gescheiden, Merel sinds zes jaar weduwe. Die twee hadden zo'n beetje dezelfde stijl, ze kleedden zich stads-vrijetijds, zoals Mirjam dat noemde. Beiden hadden ze iets aparts. Hij droeg bijvoorbeeld een designbril, en Merel meestal een of ander apart sieraad van haar zus, die zilversmid was. Volgens Mirjam waren die twee geknipt voor elkaar.

Maar Merel wilde geen nieuwe relatie. 'Hoogstens iets handigs als een vaste begeleider bij bruiloften en partijen, concerten of etentjes. Geheel vrijblijvend, zoiets als een man voor het gemak, niet voor het hart,' had ze in hun laatste discussie over het onderwerp gezegd.

'En de seks dan?' had Mirjam gevraagd, want dat was in hun lange vriendschap nooit een taboe geweest. 'Mag die vaste begeleider ook met je naar bed?'

'Dat klinkt wel erg zakelijk,' had Merel gelachen. 'Maar?'

'Misschien wel. Ja, ik denk van wel. Zeker weten doe ik het niet. Als we plezier hebben is het goed, maar hij moet er geen consequenties aan verbinden.'

Mirjam dacht nu aan dat gesprek terug. Geen consequenties dus. Want Merel droeg Harm, haar grote liefde, in haar hart. Ze wilde geen plaats maken voor een ander.

Voor de zoveelste maal vond Mirjam dat je beter, zoals zij, je partner door een scheiding dan door de dood kon kwijtraken. Zij had opgelucht het roer van het nieuwe leven in handen kunnen nemen en het met graagte omgegooid! Ander kapsel, nieuwe manier van kleden, de troep in huis vervangen door spul naar haar eigen smaak. Dat mocht te maken hebben met haar vak van binnenhuisadviseuze en stiliste, het luchtte op, terwijl Merel via haar oude versleten spulletjes met het verleden verbonden bleef. En dan, zij had tenminste regelmatig romances die het leven glans gaven. In haar hart was ruimte in overvloed!

Frits Bakker vond Merel Stevens inderdaad, zoals hij dat tegen anderen zei, een verdraaid leuk wijf. Inwendig benoemde hij dat niet zo stoer. Hij dacht in gepassioneerde termen over haar. Merel zou erom hebben moeten schaterlachen. Hij vond haar gewoonweg prachtig. Zij mocht de kleur van haar haar gewoontjes vinden, hij had het over het bruin van honing. Zij vond haar ogen blauw, hij dacht in termen van aquamarijn of oceaan in zonnegloed. Haar lijf bekeek zij kritisch. Het sterke ervan waardeerde ze, maar ze vond het te gevuld, de borsten te groot, de contouren niet harmonisch, laat staan strak. Het was overduidelijk dat ze geen dertig, maar op een jaar na vijftig was. Hij vond haar onweerstaanbaar, haar

lenige manier van lopen alleen al trok hem buitensporig aan. Het energieke dat ze uitstraalde was het enige dat Merel zelf soms bij een onverwachte confrontatie in een winkelruit verraste. Hij was ervan in de ban, net als van wat hij haar dapperheid noemde. Dat en nog veel meer zou hij haar dolgraag haarfijn uit de doeken hebben gedaan.

Frits kende Merel van hun middelbareschooltijd uit de redactie van de schoolkrant. Daarna hadden ze elkaar pas weer ontmoet toen hij zo'n drie jaar geleden uit de Verenigde Staten terugkwam en relaxed en routineus voor de journalistiek gezien eenvoudige krant van zijn geboortestreek ging werken.

Hij had zijn journalistieke kunnen bewezen: honderden deadlines gehaald, ellenlange persconferenties van presidenten bijgewoond, staatshoofden geïnterviewd, rivaliteit op het scherp van de snede ervaren. Aan zijn huwelijk was bij terugkomst in Nederland definitief een einde gekomen. Hij wilde rust met een hartsbeminde. En romans schrijven. De kleine vestingstad met haar kordate grachtjes en monumenten waar veel oude bekenden woonden, zou hem daartoe ongetwijfeld de basis geven.

Er waren nogal wat lui van de middelbare school indertijd die na een universitaire of andere opleiding ook naar de stad waren teruggekeerd. Bos, duin en strand waren vlakbij, net als uitgestrekte droogmakerijen en polders. Willem de Vries, een oud-klasgenoot, was er als chirurg teruggekomen. Hans

Zwart, naar ieder zei indertijd de grootste treiteraar van de school, als leraar Nederlands. En Merel, na haar rechtenstudie. 'Haar man is een accountantskantoor begonnen en zij loopt achter de kinderwagen,' hoorde hij destijds in Washington via familie. Wat had dat hem pijnlijk getroffen. Een voor eeuwig verkeken kans. Jaren later hoorde hij van het overlijden van Merels man. Vanaf het moment dat hij opnieuw voet in zijn geboorteplaats zette, hield hij haar in het oog. Zakelijk hadden ze regelmatig contact. Merel wist dat op wonderbaarlijke wijze steeds weer strikt zakelijk te houden. Soms troffen ze elkaar elders, zoals nu bij Plato. Hij moest deze gelegenheid te baat nemen. Hij boog zich in haar richting.

'Woensdagavond speelt er in Charley's een befaamde bluesband. Kom je ook?'

'Woensdag? Nee, dat denk ik niet.'

'Je zult wat missen. Ze spelen magnifiek.'

'O ja? Nou, ik zal wel zien. Ik weet niet uit mijn hoofd wat ik nog meer op het programma heb.'

Ze zei het vriendelijk, dat wel. Ze was altijd vriendelijk, aandachtig en opgewekt. Maar Frits had het gevoel dat het tegelijk het uiterste was dat ze hem wilde bieden. Ze wendde zich alweer tot haar tafelgenote, die hem naar zijn zin veel te bemoedigend toeknikte.

Ja, ik hou al moed, smaalde hij inwendig, geef liever eens een tip hoe Merel te vermurwen is.

Willem de Vries en Stijn Coen gingen al in hun studententijd iedere eerste vrijdagavond van de

maand stappen; dan was hun maandgeld binnengekomen. Dat laatste gold voor de chirurg en dierenarts allang niet meer, maar de traditie van stappen was gebleven. Alleen viel de eerste vrijdag in december op sinterklaas. Daarom zochten ze naar een andere mogelijkheid. Overslaan, dat gebeurde maar zelden.

‘Oké, dan wordt het woensdagavond. Bij Charley’s. En we maken het niet laat,’ zei Willem. ‘We worden oude zakken, kerel. We kunnen niet meer tegen korte nachtjes.’

‘Kom op, man,’ klonk het aan de andere kant van de lijn. ‘We zijn toch getraind? Maar het is mij best. Ik ga de volgende dag naar Carry’s ouders. Mijn maat staat al ingepland.’

‘En ik kan de volgende ochtend weer om halfacht aan de bak, dus geen drank. Is trouwens beter voor ons. Hoe gaat het verder?’

Ze praatten nog wat. Willem vertelde over zijn jongste zoon die in september was gaan studeren, en over zijn twee herdershonden waar hij net een training mee had gedaan. Hij vroeg Stijn naar een mooi verhaal uit de praktijk. Die beleefde altijd wel wat op zijn omzwervingen in het praktijkgebied, dat zich uitstreckte over het platteland aan de oostkant van de stad.

Het was een wonder dat die twee elkaar door de jaren heen niet uit het oog waren verloren. Ze hadden een tijd ver van elkaar gewoond en tussen hun vrouwen klikte het niet. Toen Willem aan het stadsziekenhuis van zijn geboorteplaats verbonden

raakte, maakte Stijn door bezoeken aan zijn vriend kennis met de regio. Hij voelde zich destijds ontevreden over de eenzijdigheid van de praktijk waar hij als assistent was begonnen en zocht naar nieuwe mogelijkheden. Dat was inmiddels ruim vijftien jaar terug.

Dat dat lang geleden was, had Willem zich opeens gerealiseerd voor hij Stijn belde. Wat de aanleiding was geweest wist hij niet, maar hij had zomaar een tijd staan terugdenken aan vroeger. Vandaar dat hij hen oude zakken had genoemd. Lieve hemel, wat vloog het om. Voor je het wist zat je met de hele club in het bejaardenhuis te mummelen. Dat had hij in het verleden eens in verband met Stijns privé-omstandigheden geëmotioneerd tegen zijn vriend gezegd.

‘Zorg een beetje voor jezelf. Verkommer niet, je beste jaren gaan ermee heen, gun jezelf wat vrijheid!’

Maar die had zijn schouders opgehaald. ‘De kaarten liggen nu eenmaal zo, Willem. Ik heb het leven geaccepteerd zoals het Carry en mij is gegeven. En je weet dat ik me ondanks alles best happy voel.’

Willem had zijn vriend veel meer dan ‘best happy’ gegund, maar was er niet op doorgegaan. Zo’n beladen onderwerp ging zijn geliefde echtgenote veel beter af, had hij gaandeweg de vloedgolf van scheidingen in hun vrienden- en kennissenkring gemerkt. Maar zijn lieve Mieke was dan ook heel bijzonder.

Toen Stijn Coen de telefoon had neergelegd zat hij nog even uit het zijraam van de praktijk naar buiten te kijken. Hij grinnikte om Willems uitspraak dat ze oude zakken werden. Dat was ontegenzeggelijk waar. Willem leek ermee te zitten. Hij probeerde de invloed van de tijd en het goede leven de baas te blijven door samen met zijn honden te joggen. 'Maar dit gezellige buikje is van me gaan houden, Stijn, het wijkt nooit van mijn zijde.'

Stijn was blij geen getob over buikjes te hebben. Daar zorgde zijn werk wel voor. In plaats van te joggen, baggerde hij als er tijd overschoot tussen twee visites gewoon een kwartiertje door de landerijen. Dat hij het in gestolen tijd deed, maakte dat zijn tempo vanzelf hoog werd. Hij genoot er trouwens van. Hij was een buitenmens in hart en nieren – hoewel hij door een goede jazzband zo te verleiden was tot een rokerig stadscafé. Charley's had wat dat betreft bij hem een goede reputatie. Het enige nadeel van het etablissement vond hij de vele loslopende vrouwen uit Willems kennissenkring die zonodig aan hem moesten worden voorgesteld.

'U vergeet toch niet deze twee adressen vanmiddag? U hebt ze niet op uw lijstje bijgeschreven,' verstoorde de assistente zijn gedachten.

'Nee Froukje, die vergeet ik niet.'

Hij was er nog altijd niet aan gewend dat ze hem liever niet tutoyeerde. Haar voorgangster had dat wel gedaan. Kwam dat doordat hij zelf toen jonger was?

Je hebt gelijk, Willem, zei hij in gedachten, we worden oude zakken. De beste meid durft me niet eens meer met 'je' aan te spreken.